

ger. De Forandringer Lovforslaget tilfigter i denne Henseende i de gældende Lovbestemmelser, ere, som jeg sagde, meget vidtgaaende, og indgribende, og det skal jeg nærmere paapege med Hensyn til de to Klasser af Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder nemlig for det første Paragrafferne 1 og 3, der maa tages sammen, og dernæst § 2. Hvad §§ 1 og 3 angaar, er det jo en ny, meget udvidet betydelig Afgang til at prædike, og, som der tilføjes, at holde Katekisation med Ungdommen i Sognekirken. Det sidste tillægger jeg ingen Betydning; thi som den ærede Forslagsstiller (S. C. Christensen) bemærkede, er det jo en kirkelig Antikvitæt; der findes, bortset fra Bispevisitationen, ikke Katekisation med Ungdommen Sted i Kirkerne, og det har der ikke gjort i de sidste halv hundrede Aar; men derimod er Spørgsmaalet væsentlig her om Afgang til at prædike, det vil efter en korrekt Opfattelse sige, at forkynde Evangeliet i Kirken under Gudstjenesten, ligegyldig for Resten, om det er fra Prædikestolen eller Kordøren, det behøver ikke at sondres fra hinanden. Det er ogsaa samlet i § 3 i Udtrykket "prædike"; thi vel tales der i Loven af 25de Marts 1872 om Afgang til at bestige Prædikestolen, men det er i Virkeligheden kun en Betegnelse af de mest fremtrædende Tilfælde. Det er overhovedet fælles Regler undergivet, hvem der har Afgang til at prædike. Den gældende Ret er nu i den Henseende, som alle bekendt, den, at det naturligtvis for det første er de beskittede Præster, men dernæst gives der ogsaa Afgang for teologiske Kandidater og aktuelle teologiske studerende. Det er Bestemmelserne i Kristian V's Lov, jeg nævner, og dernæst er det nærmere bestemt ved Reskript af 1801, at Skolelærere, som ere Studenter og have hørt teologiske Forelæsninger ogsaa kunne prædike i Kirken. Disse Regler kunne være noget forældede i flere af de specielle Bestemmelser, men Tanken i dem er altsaa den, at Betingelsen for at kunne forkynde Ordet i Kirken ved Gudstjenesten er den, at vedkommende skal have for det første en mere almindelig aandelig Udvikling, og dernæst en særlig teologisk Uddannelse, saaledes som det i Kristian V's Lovs trohjættede Sprog udtrykkes: at han skal være „oplært i Guds Ords Kundskab". Disse Betingelser fastholder nu Loven af 25de Marts 1872, den rokker ikke ved dem, saaledes som Forslagsstilleren ogsaa bemærkede, idet § 2 i den Lov henbiter til, at det kun tillader Sognepræsten at tilstede uordinerede, som have Afgang til Prædikestolen, Retten til at prædike. Det vil altsaa sige, at i den

Henseende henholder den sig ganske til den gældende Ret, men det vil dette Forslag fuldstændig forandre. Efter Forslaget skulle uordinerede Mænd, som ere fuldmyndige og hæderlige, have Afgang til at prædike under Gudstjenesten, altsaa naar enten Sognepræsten tillader dem det, eller naar blot en enkelt Beboer i Sognet forlanger det, og vedkommende har et Vidnesbyrd fra en hvilken som helst Præst i Folketirken om kristelig Bandel og Dygtighed til at føre Ordet. Sognepræstens Ret til at tillade Mænd, som ere fuldmyndige og hæderlige, til at tale i Kirken, bliver i Virkeligheden ganske underordnet og temmelig betydningsløs, naar en hvilken som helst enkelt Beboer i Sognet har Krav paa det samme, naar han blot fra en hvilken som helst anden Præst end Sognepræsten kan erholde dette Vidnesbyrd om den paagældende. Dette Vidnesbyrd skal gaa ud paa, at vedkommende leder en kristelig Bandel og har Dygtighed til at føre Ordet. Nu kunne disse Udtryk „Dygtighed til at føre Ordet", jo betyde grumme meget. Men jeg vil ikke antage, at man efter den almindelige Opfattelse vilde forstaa det, eller have Ret til at forstaa det som enstydigt med Dygtighed til at forkynde Ordet i speciel kristelig Betydning. Jeg tror ikke, man kan lægge den Betydning derind i. Der er altsaa ikke krævet andet af Præsteattesten, end at vedkommende fører en kristelig Bandel og er en dygtig Taler, men der er ikke krævet Vidnesbyrd fra en hvilken som helst Præst i Folketirken om, at den paagældende har den mere fremtrædende aandelige Almendannelse, som den nævrende Lovgivning kræver, end sige at vedkommende skal have nogen teologisk Oplærelse eller „Oplærelse i Guds Ords Kundskab". Det skal Præsten ikke bevidne. Han skal ikke gøre sin Attest afhængig af, at han kan bevidne dette. Det vil altsaa i Virkeligheden sige, at der aabnes den allervideste Afgang for Lægmandsforkyndelsen, og det er en Opgivelse af det Princip, at de, der stædes til at prædike, foruden den almindelige aandelige Almendannelse tillige skulde have en teologisk Oplærelse, en „Oplærelse i Guds Ords Kundskab". Det har

Ketterser.

Sp. 695, L. 27 f. o.: „Svenden føit op", læs: „Svendepreven udført".

— — — L. 28 f. o.: „for", læs: „ved".